

Sygn. akt VII U 938/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej - Więsyk

Protokolant p. o. prot. sądowego Katarzyna Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 roku w Lublinie

sprawy H. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania H. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 1 marca 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 938/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 marca 2015 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. dokonał waloryzacji przysługującej H. A. emerytury, ustalając wysokość świadczenia na kwotę 1741.00 złotych, poczynając od dnia 1 marca 2015 roku. Kwotę świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 roku, tj. 1705.00 złotych pomnożono przez wskaźnik waloryzacji 100.68 % co dało kwotę 1716.59 złotych. Ustalona w ten sposób kwota podwyżki była niższa od 36 złotych, wobec czego wysokość waloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2015 roku, tj. 1705.00 złotych kwotę 36 złotych (decyzja – k. 23 akta rentowych).

W odwołaniu H. A. nie zgodziła się we wskazaną decyzją, jednocześnie podnosząc, że uzasadnienie negatywnej oceny rozstrzygnięcia organu przedstawi w najbliższym czasie (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, jednocześnie w ramach odniesienia się do podniesionych w odwołaniu zarzutów wskazując, że nie dotyczą one przedmiotu rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji, tj. waloryzacji dokonywanej z urzędu, która w ocenie Zakładu została dokonana zgodnie z obowiązującymi przepisami (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 3v. a.s.).

Na posiedzeniu w dniu 29 września 2015 roku H. A. wyjaśniła, że wadliwość zaskarżonej decyzji sprowadza się do obliczenia jej wysokości z innej niż należna puli środków oraz nieuwzględnienia przy ustaleniu wysokości świadczenia zmiany przepisów dotyczących okresu studiów i opieki na dzieckiem (protokół posiedzenia – k. 13v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

H. A. ma ustalone prawo do emerytury i jest uprawniona do wypłaty świadczenia.

Decyzją z dnia 1 marca 2015 roku, znak:(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. dokonał waloryzacji przysługującej ubezpieczonej emerytury, ustalając wysokość świadczenia na kwotę 1741.00 złotych, poczynając od dnia 1 marca 2015 roku. Kwotę świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 roku, tj. 1705.00 złotych pomnożono przez wskaźnik waloryzacji 100.68 % co dało kwotę 1716.59 złotych. Ustalona w ten sposób kwota podwyżki była niższa od 36 złotych, wobec czego wysokość waloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2015 roku, tj. 1705.00 złotych kwotę 36 złotych. Wskazane rozstrzygnięcie było jedynym zawartym rozstrzygnięciem w zaskarżonej decyzji (okoliczności bezsporne).

Ustalony stan faktyczny był między stronami bezsporny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. A. nie jest zasadne i nie podlega uwzględnieniu.

Na wstępie należy podnieść, że odwołująca nie sprecyzowała w sposób dający się merytorycznie zweryfikować zarzutów dotyczących wyłącznego przedmiotu rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji, tj. waloryzacji przysługującego jej świadczenia emerytalnego, poczynając od dnia 1 marca 2015 roku. Z tego względu Sąd z urzędu dokonał oceny postępowania organu rentowego w zakresie stosowania przez Zakład prawa materialnego w odniesieniu do zasad waloryzacji emerytury jak również wysokość świadczenia ustalonej w wyniku jej zastosowania.

Mając na uwadze wyłączny przedmiot rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji w zakresie zainteresowania Sądu pozostawał art. 88 oraz art. 89 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną. Stosownie do ust. 1 art. 88 emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca. Zgodnie z ust. 2 art. 88 waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Natomiast stosownie do ust. 3 art. 88 waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Natomiast stosownie do art. 89 ust. 1 wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Zgodnie zaś z ust. 6 art. 89 Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", w terminie 3 dni roboczych od dnia ogłoszenia przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego komunikatu, o którym mowa w art. 94 ust. 1 pkt 1 i 2, wskaźnik waloryzacji, biorąc pod uwagę wskaźniki, o których mowa w ust. 1 i 2, jak również wysokość zwiększenia, o którym mowa w ust. 3. Zgodnie natomiast z Komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 lutego 2015 roku w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2015 roku (M. P. z 2015 roku, poz. 176) wskaźnik waloryzacji wynosi 100,68 %.

Z poczynionych ustaleń wynika, że organ dokonał waloryzacji przysługującej ubezpieczonej emerytury, poczynając od dnia 1 marca 2015 roku, uwzględniając kwotę świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 roku oraz aktualny wskaźnik waloryzacji. Ustalona przy zastosowaniu tej metody kwota podwyżki była niższa od 36 złotych, wobec czego wysokość waloryzowanej emerytury ustalono poprzez dodanie do kwoty świadczenia przysługującego na dzień 28 lutego 2015 roku wskazaną kwotę 36 złotych. Tym samym nie sposób przyjąć, że zaskarżona decyzja waloryzacyjna naruszyła znajdujące zastosowanie w sprawie waloryzacji powołane przepisy prawa materialnego. Należało zatem uznać zaskarżoną decyzję za odpowiadającą prawu.

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień ubezpieczonej złożonych na posiedzeniu w dniu 29 września 2015 roku co do sprecyzowania zarzutów odnośnie zaskarżonej decyzji waloryzacyjnej należy wskazać, że nie pozostają one w związku z przedmiotem rozstrzygnięcia zawartego w tej decyzji. Jak wskazano powyżej wyłącznym przedmiotem zaskarżonej

decyzji wydanej z urzędu była waloryzacja przysługującego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego, poczynając od dnia 1 marca 2015 roku. Tymczasem na wskazanym posiedzeniu skarżąca podniosła, że wadliwość decyzji waloryzacyjnej sprowadza się do obliczenia jej wysokości z innej niż należna puli środków oraz nieuwzględnienia przy ustaleniu wysokości świadczenia zmiany przepisów dotyczących okresu studiów i opieki na dzieckiem. Jednocześnie pozostają one poza obszarem faktycznej i prawnej podstawy rozstrzygnięcia zawartego w decyzji. Abstrahując od możliwości merytorycznego odniesienia się do wskazanych zarzutów należy podnieść, że zasadniczego znaczenia dla oceny powyższej sytuacji ma wypracowany w orzecznictwie pogląd co do zasad określenia zakresu i przedmiotu rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym wyznacza je przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2011 roku, I UK 357/10, wyrok SN z dnia 1 września 2010 roku, III UK 15/10), gdyż sąd, rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych zakresem samego odwołania oraz treścią zaskarżonej decyzji. Oznacza to, że ostatecznie to treść decyzji wyznacza maksymalne granice rozpoznania sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. Mając na uwadze podstawę faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz przepisy prawa mające zastosowanie w sprawie, które organ rentowy zastosowała w sposób prawidłowy i we właściwym zakresie działając z urzędu, zasadnym jest wniosek o tym, że sformułowane przez skarżącą zarzuty pozostają poza faktycznym i prawnym zakresem zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jako takie pozostawały poza zainteresowaniem Sądu rozpoznającego odwołanie od decyzji waloryzacyjnej.

Na marginesie należy podnieść, iż wnioskodawczyni złożyła do organu rentowego w dniu 7 września 2015 roku wniosek o przeliczenie świadczenia, w wyniku, którego została wydana decyzja z dnia 14 września 2015 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił odwołanie i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.